

РЕШЕНИЕ

№ 517

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Господин Ст. Тонев

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Нели С. Маринова Въззивно гражданско дело
№ 20211100511439 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20085748/03.04.2021 г., постановено по гр. д. № 40497/20 г. по описа на СРС, 145 състав, е признато за установено по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** N 23Б, срещу ИГ. Д. П., с адрес: гр. София, ж. к. ****, бл. 37, **, **, ****, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ИГ. Д. П. дължи на „Т.С.“ ЕАД следните суми: сумата от 1937,11 лв., представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от м. 04.2017 г. до м. 04.2019 г. вкл. за имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, бл. 37, **, **, ****, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 01.06.2020 г. до окончателното плащане; сумата от 228,97 лв. – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за стойност на неплатена топлинна енергия за периода от 15.09.2017 г. до 19.05.2020 г., и сумата в размер на 38,37 лв. – цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от м. 05.2017 г. до м. 04.2019 г. вкл., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 01.06.2020 г. до окончателното плащане, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д N 21030/20 г. по описа на СРС, 145 състав, като е отхвърлен иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 149 ЗЕ за стойността на топлинната енергия над сумата от 1937,11 лв. до пълния предявен размер от 2677,03 лв. и за периода от м. 05.2016 г. до м. 03.2017 г. вкл., както и иска за услуга дялово разпределение за сумата над 38,37 лв. до

пълния предявен размер от 43,08 лв. и за периода от м. 02.2017 г. до м. 04.2017 г. вкл., и исковете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата над 228,97 лв. до пълния предявен размер от 411,28 лв. – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху цената на топлинната енергия и изцяло за сумата от 7,77 лв. – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за цената на услугата дялово разпределение за периода от 31.03.2017 г. до 19.05.2020 г. С решението ИГ. Д. П. е осъден да заплати на „Т.С.“ ЕАД на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 114,32 лв. – разноси, сторени в исковото производство пред Софийския районен съд, както и сумата от 79,20 лв. – разноси за заповедното производство по съразмерност, а „Т.С.“ ЕАД е осъдена да заплати на адв. Н.К. от САК на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА сумата от 133,99 лв. – разноси за безплатно оказана правна защита и съдействие по делото.

Подадена е въззивна жалба от ИГ. Д. П. срещу решение № 20085748/03.04.2021 г., постановено по гр. д. № 40497/20 г. по описа на СРС, 145 състав, в частта му, в която е признато за установено, че дължи на „Т.С.“ ЕАД сумата от 1937,11 лв., представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от м. 04.2017 г. до м. 04.2019 г. вкл. за имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, бл. 37, **, **, ****, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 01.06.2020 г. до окончателното плащане; сумата от 228,97 лв. – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за стойност на неплатена топлинна енергия за периода от 15.09.2017 г. до 19.05.2020 г., и сумата в размер на 38,37 лв. – цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от м. 05.2017 г. до м. 04.2019 г., в т. ч. и в частта относно присъдените разноси. Твърди, че решението в обжалваната му част е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, поради което се иска да бъде отменено в тази му част и вместо него да бъде постановено друго решение, с което исковете да бъдат отхвърлени. Поддържа, че неправилно съдът е приел, че е потребител на топлинна енергия, доколкото липсват доказателства за наличието на облигационни отношения. Твърди, че съдът неправилно е приел, че е погасена сума по давност в размер по – малък от действителния размер. Поддържа, че претендираните суми за лихви не се дължат, тъй като „Т.С.“ ЕАД не е ангажирала доказателства, от които да се установява изпадането му в забава. Твърди, че неправилно са присъдени претендираните суми за дялово разпределение, тъй като не са представени доказателства за основанието и размера им. Претендира разноси.

Въззиваемата страна – „Т.С.“ ЕАД не е подала отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК.

Третото лице – помагач – „Т.С.“ ЕООД не изразява становище по въззивната жалба.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено следното:

Предявени са обективно съединени положителни установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „Т.С.“ ЕАД твърди, че ответникът И.П. е бил собственик на следния топлоснабден имот: ****, находящ се гр. София, ж. к. ****, бл. 37, **, **, в периода от м. 05.2016 г. до 30.04.2019 г., и в това си качество се явява клиент на топлинна енергия за битови нужди през процесния период. Посочва, че ответникът е ползвал доставената му топлинна енергия в периода от 01.05.2016 г. до 30.04.2019 г., като не е заплатил дължимата цена. Твърди, че въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е било образувано ч. гр. д. N 21030/20 г. по описа на СРС, 145 състав, по което е била издадена заповед за изпълнение, като след подадено възражение от длъжника в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК са били дадени указания за предявяване на иск за установяване на съществуването на процесните вземания. Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца, както следва: сумата от 2677,03 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2016 г. до 30.04.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 01.06.2020 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 411,28 лв. за периода от 15.09.2017 г. до 19.05.2020 г., сумата от 43,08 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.02.2017 г. до 30.04.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 01.06.2020 г. до изплащане на вземането, и мораторна лихва в размер на 7,77 лв. за периода от 31.03.2017 г. до 19.05.2020 г. Претендира разноски.

Ответникът – И.П. оспорва, че е носител на вещно право на собственост върху процесния имот през процесния период, както и че е бил ползвател на имота през процесния период. Оспорва и иска за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение, като твърди, че не е налице валиден договор с третото лице – помагач, както и че ищецът не е материалноправно легитимиран да претендира суми за дялово разпределение. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Оспорва да е изпаднал в забавя в погасяването на процесните суми за главници. Претендира разноски.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – „Т.С.“ ЕООД счита, че исковете са основателни.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК – от процесуално легитимирана страна, поради което е допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че решението е валидно и допустимо в обжалваната му част. Първоинстанционният съд не е допуснал и нарушение на императивни материалноправни норми.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба, по отношение на правилността на решението в обжалваната му част, въззивният съд намира следното:

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение,

произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ - чл. 150, ал. 1 ЗЕ, като писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тези общи условия се публикуват най – малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 ЗЕ/.

Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна /купувач/ по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 от ДР ЗЕ /обн. в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г./, е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди.

С разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ /изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г./ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, която е присъединена към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са обявени за потребители на топлинна енергия и като такива са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3, като изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти /потребители/ на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбирани клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди /чл. 153, ал. 1 ЗЕ/ и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди /“битов клиент“ по смисъла на т. 2а, § 1 ДР от ЗЕ/ и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие.

В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение N 2/17 г. по т. д. N 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

По делото не се спори, че ОУ за продажба на топлинна енергия от „Т.С.“ ЕАД на

потребители за битови нужди са били публикувани и са влезли в сила. Въззивникът не твърди да е възразил срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ, поради което те го обвързват, без да е необходимо изричното им приемане.

На следващо място, от одобрената съдебна спогодба от 28.11.1985 г., обективирана в протокол по гр. д. N 13702/85 г. по описа на СРС, 42 състав, и удостоверение с изх. N 68 – 00 – 1565/2/06.12.2012 г. на ГИС – София, е видно, че в дял и изключителна собственост на въззивника И. П. е възложен процесния имот, представляващ ****, находящ се в гр. София, ж. к. ****, бл. 37, **, **. Същата представлява годин титул за собственост върху процесния имот. По делото не се установява въззивникът да се е разпоредил с процесния имот до м. 04.2019 г., поради което съдът приема, че той се легитимира като собственик на имота през процесния период.

В качеството си на собственик И.П. се явява потребител на топлинна енергия за битови нужди по см. на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, поради което между него и „Т.С.“ ЕАД е възникнало и съществувало облигационно отношение по договор за продажба на топлинна енергия, сключен при Общи условия, за описания по – горе имот, през процесния период.

По делото не се спори, че процесният имот е бил топлофициран, както и че сградата – етажна собственост, в която се намира имотът, е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда – етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение. Начинът на извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139 – 148/ и в действащата през процесния период Наредба N 16 – 334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

От представения като доказателство по делото договор N 288/05.09.2002 г., сключен между „Т.С.“ ЕООД, като изпълнител, и ЕС на сграда с адрес: гр. София, бул. ****, бл. 37, ** и Б, като възложител, се установява, че между СЕС и третото лице – помагач е налице договор за извършване на услугата дялово разпределение, за който няма данни да е прекратен. Ето защо, съдът приема, че през процесния период ФДР е извършвала разпределение на топлинна енергия в блока след отчет на уредите за дялово разпределение и на водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в СЕС.

По делото не се оспорва, че изчисленията на ФДР са съгласно Методиката за дялово разпределение към Наредбата за топлоснабдяването. Ето защо, съдът приема, че за процесния имот е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно.

Тъй като се дължи цената на реално потребената енергия, то при определяне на дължимата цена следва да се вземат предвид не стойностите по фактури, представляващи стойности по прогнозен дял, а тези, които се формират в резултат от изравняване.

В случая, първоинстанционният съд е отделил като безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото /с доклада/ обстоятелството, че стойността на доставената и незаплатена топлинна енергия за процесния имот за периода от 01.05.2016 г. до 30.04.2019 г.

възлиза на сумата от 2677,03 лв.

По делото не се твърди и не се установява сумата от 2677,03 лв., представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2016 г. до 30.04.2019 г. да е погасена чрез плащане.

На следващо място, следва да се посочи, че правилно първоинстанционният съд е приел, че направеното с отговора на исковата молба правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от дълга за главница е основателно.

Съгласно Тълкувателно решение N 3/18.05.2012 г. по т. д. N 3/11 г. на ОСГТК на ВКС вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги, са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД и за тях се прилага тригодишна давност.

Предявяването на иска прекъсва течението на давността. Искът е предявен в съда на 01.06.2020 г. /арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК/, поради което извън погасителната давност са всички вземания за доставена топлинна енергия, чиято изискуемост настъпва след 01.06.2017 г. /чл. 114, ал. 1 ЗЗД/.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че погасени с изтичането на 3 – годишния давностен срок са вземанията за периода от м. 05.2016 г. до м. 04.2017 г., както и че непогасената по давност сума, определена по реда на чл. 162 ГПК /въз основа на извлечението от сметки по месеци и общата фактура N *****/31.07.2017 г./, възлиза на 1937,11 лв., след приспадане от реално дължимата и незаплатена сума от 2677,03 лв. на сумата от 739,92 лв. /погасени по давност задължения за периода от м. 05.2016 г. до м. 03.2017 г./.

Предвид изложеното по – горе, искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 149 ЗЕ е основателен до размера на сумата от 1937,11 лв., представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от м. 05.2016 г. до м. 03.2017 г. В частта му, в която искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 2677,03 лв. и за периода от м. 05.2016 г. до м. 03.2017 г., като погасен по давност, решението е влязло в сила като необжалвано.

Поради съвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решението в частта му, в която е уважен искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 149 ЗЕ, следва да се потвърди като правилно.

За основателността на иска за възнаграждение за дялово разпределение следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършвала услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

Съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 от Наредба N 16 – 334/06.04.2017 г. за топлоснабдяването и чл. 10 от ОУ на договорите между „Т.С.“ ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите в сграда – етажна собственост сумите за дялово разпределение се заплащат

от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

В случая, от събраните по делото писмени доказателства /документи за годишен отчет и изравнителни сметки/ се установява, че е сключен договор за дялово разпределение между етажните собственици на топлоснабдената сграда и третото лице - помагач, както и че през процесния период услугата е била извършена от третото лице – помагач.

От представеното извлечение от сметки /л. 28/ се установява, че стойността на извършените услуги за дялово разпределение в периода от 01.02.2017 г. до 30.04.2019 г. възлиза на сумата от 43,08 лв., като по делото не се твърди и не се доказва посочената сума да е погасена чрез плащане.

На следващо място, следва да се посочи, че правилно първоинстанционният съд е приел, че направеното с отговора на исковата молба правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от дълга за главница за дялово разпределение е основателно. Вземанията за възнаграждение за дялово разпределение представляват периодични плащания и се погасяват с изтичането на 3 – годишен давностен срок /съгласно Тълкувателно решение N 3/18.05.2012 г. по т. д. N 3/11 г. на ОСГТК на ВКС/.

Предявяването на иска прекъсва течението на давността. Искът е предявен в съда на 01.06.2020 г. /арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК/, поради което извън погасителната давност са всички вземания за възнаграждение за услугата дялово разпределение, чиято изискуемост е настъпила след 01.06.2017 г. /чл. 114, ал. 1 ЗЗД/.

По отношение на вземанията за услугата дялово разпределение в ОУ на „Т.С.“ ЕАД не е предвиден срок за изпълнение, поради което кредиторът може да иска изпълнение веднага /чл. 69, ал. 1 ЗЗД/. Ето защо, правилно първоинстанционният съд е приел, че погасителната давност следва да бъде отнесена към момента на възникване на задължението. В случая, като най – старото задължение за м. 02.2017 г. е възникнало на 28.02.2017 г. и е станало изискуемо на 01.03.2017 г., а това за м. 04.2017 г. е станало изискуемо на 01.05.2017 г. Ето защо, всички вземания до м. 04.2017 г. са погасени по давност.

Следователно, искът за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение следва да се уважи до размера на сумата от 38,37 лв. и за периода от м. 05.2017 г. до м. 04.2019 г. В частта му, в която искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 43,08 лв. и за периода от м. 02.2017 г. до м. 04.2017 г., като погасен по давност, решението е влязло в сила като необжалвано.

Поради съвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решението в частта му, в която е уважен искът за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение, следва да се потвърди като правилно.

Основателността на иска за мораторна лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

На основание чл. 119 ЗЗД с погасяването на главното вземане по давност се погасяват и акцесорните вземания, произтичащи от него. Ето защо, по отношение на погасените по давност вземания за главница за потребена топлинна енергия за периода от м.05.2016 г. до м.03.2017 г. не се дължи мораторна лихва на основание чл. 119 ЗЗД.

За непогасения по давност период от м. 04.2017 г. до м. 04.2019 г. приложение намират Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т.С.“ ЕАД на клиенти в гр. София, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, на основание чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката, и публикувани във вестник „Монитор“ на 11.07.2016 г., в сила от 12.08.2016 г.

Съгласно чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия „Т.С.“ ЕАД на битови клиенти в гр. София, в сила от 12.08.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в приложимите Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъде поставен ответникът в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/. В случая 45 – дневният срок за плащане на задълженията по общата фактура N *****/31.07.2017 г. е изтекъл на 14.09.2017 г., като ответникът е изпаднал в забава в плащането на задължението си по нея на 15.09.2017 г.

Във въззивната жалба не се съдържат конкретни доводи срещу определения от първоинстанционния съд по реда на чл. 162 ГПК размер на мораторната лихва за периода от 15.09.2017 г. до 19.05.2020 г. върху непогасената по давност главница за топлинна енергия, поради което въззивният съд приема, че възлиза на изчислената сума от 228,97 лв.

Предвид изложеното, искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се уважи до размера на сумата от 228,97 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2017 г. до 19.05.2020 г., начислена върху непогасената по давност главница за топлинна енергия.

Поради съвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решението в частта му, в която е уважен искът за мораторна лихва, следва да се потвърди като правилно.

Решението на първоинстанционния съд в частта му, в която е отхвърлен искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 228,97 лв. до пълния предявен размер от 411,28 лв., както и в частта му, в която е отхвърлен искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 7,77 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 31.03.2017 г. до 19.05.2020 г., начислена върху главницата за цена на услугата дялово разпределение, е влязло в сила като необжалвано.

Предвид изхода на спора решението на първоинстанционния съд в частта му относно присъдените разноси следва да се потвърди като правилно.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20085748/03.04.2021 г., постановено по гр. д. № 40497/20 г. по описа на СРС, 145 състав, в обжалваната му част.

Решението е постановено при участието на „Т.С.“ ЕООД като трето лице – помагач на страната на „Т.С.“ ЕАД.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____